

УПРАВЛІННЯ ЕНЕРГОЕФЕКТИВНІСТЮ ЕКОНОМІКИ: ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

© Завербний А.С., 2011

В умовах обмеженості енергетичних ресурсів важливого значення набуває управління ними. Оскільки від системи управління залежатиме рівень ефективності їх використання. Управління енергетичними ресурсами повинно включати часткові функції такі як планування, організування, мотивування, організування, контролювання і регулювання.

Основними факторами, що впливають на енергоефективність національної економіки є наступні: стан економіки, науково-технічний прогрес, рівень техніки та технології, міжнародні події (особливо у країнах-постачальниках енергоресурсів) [1], енергоємність галузей економіки, споживачі тощо.

Окремо також слід виділити рівень цін на енергію (енергетичні ресурси), оскільки останнім часом спостерігається тенденція різкого подорожчання основних енергетичних ресурсів (особливо нафти).

Дослідження показали, що енергоємність промислової продукції за останні роки в Україні знижується. Це позитивна тенденція. Не дивлячись на це показник енергоефективності ВВП в Україні в кілька разів перевищує значення у розвинених країнах. Тому окрім зниження енергоємності доцільним напрямком розвитку економіки є диверсифікація джерел енергетичних ресурсів. Рівень енергозалежності України можна охарактеризувати практичною відсутністю диверсифікації джерел постачання енергоносіїв. Перш за все це стосується нафти, природного газу та ядерного палива. Це також сприятиме підвищенню енергетичної безпеки України. Згідно із запланованими значеннями, до 2030 р. суттєво зросте частка виробництва електроенергії електростанціями на відновлюваних джерелах енергії [2].

Доцільно при реалізації енергетичної стратегії деталізувати шляхи досягнення енергетичної безпеки, оптимізування паливно-енергетичного балансу, модернізування енергогенеруючого та енергопередавального обладнання, підвищення рівня ефективності використання енергетичних ресурсів, узгодження інтересів кожної із соціальних груп. Окрім того доцільно також розробити заходи щодо мінімізування шкідливого впливу від діяльності об'єктів паливно-енергетичного комплексу на навколишнє середовище відповідно до внутрішніх та міжнародних вимог.

Одночасно потрібно розробити заходи щодо удосконалення організування енергоринку нашої держави. Розробити методи стимулювання зниження витрат електроенергії та інших енергетичних ресурсів а також стимулювати залучення інвестицій в розвиток паливно-енергетичного комплексу, впровадження новітніх технологій, ефективне споживання паливно-енергетичних ресурсів, використання нетрадиційних та відновлювальних джерел енергії. Провести заходи спрямовані на контролювання результатів виконання енергетичної стратегії розробленої до 2030 роки, а саме проміжних результатів та здійснити регулятивні заходи щодо досягнення запланованих показників. Комплексне виконання зазначених дій дозволить оптимізувати систему управління енергоефективністю економіки України.

1. Кузьмін О.Є., Мельник О.Г. Теоретичні та прикладні засади менеджмент: Навчальний посібник. – 2-е вид. – Львів: НУ «Львівська політехніка», «Інтелект-Захід», 2003. – 352 с. 2. Енергетична стратегія України на період до 2030 року від 15.03.2006 № 145-р [Електронний ресурс]: www.zakon.rada.gov.ua.